

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/157/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6318202682
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6318202682.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členiek senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom 010 11 Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX U., H. XXX/X, o zaplatenie 179,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno číslo konania 5Csp/154/2018-106 zo dňa 24.05.2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 5Csp/154/2018-106 zo dňa 24.05.2019 vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 76,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 76,21 eur od 09. 11. 2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výkonom II. súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výkonom III. rozhodol o trovách prvoinštančného konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval právny a skutkový základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 179,25 eur spolu s 17,90 % úrokom ročne z dlžnej sumy od 09. 11. 2018 do zaplatenia a s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 09. 11. 2018 do zaplatenia, ako nároku z uzatvorenej zmluvy o bežnom účte s programom služieb môjÚČEActive2, ktorú uzatvoril právny predchodca žalobcu Sberbank Slovensko, a.s. so žalovaným dňa 11. 12. 2015, na základe ktorej viedol pre žalovaného bežný účet a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu s možnosťou poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania, čo žalovaný nevyužil. Žalovaná istina 179,25 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Žalobca tvrdil, že vzhľadom na porušenie povinností žalovaného došlo na účte k prekročeniu, ktoré sa úročí 17,90 % úrokom ročne. Súd uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 708 ods. 1 a 2, § 710 Obchodného zákonníka a podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu so žalovaným dňa 11. 12. 2015 uzavreli rámcovú zmluvu č. XX. o bežnom účte s programom služieb môjÚČEActive2 a zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu č. XXXX, ku ktorému sa za odplatu poskytovali platobné a bankové služby a vydanie platobnej karty. Zároveň v bode 4. zmluvy bolo upravené povolené prečerpanie. Podľa vyjadrenia žalobcu však žalovaný možnosť poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania nevyužil. Listom zo dňa 13. 02. 2018 žalobca odstúpil od zmluvy o bežnom účte a zároveň uviedol, že dlžná suma predstavuje 179,25 eur a vyzval žalovaného na jej uhradenie. Podľa súpisu kreditných a debetných operácií predstavovali kreditné operácie spolu sumu 32 882,69 eur

a debetné operácie sumu 33 061,94 eur, rozdiel predstavuje sumu 179,25 eur. Žalobca tvrdil v žalobe, že žalovanému mal vzniknúť na účte dlh 179,25 eur vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov, avšak súd z predložených výpisov z účtu zistil, že tento dlh pozostáva výlučne z poplatkov a úroku. Za obdobie od 08/2017 do 12/2017 (kedy bol vystavený posledný výpis z účtu) žalovaný reálne nečerpал žiadne finančné prostriedky a za toto obdobie vznikal uplatnený dlh, ktorého časť tvorili poplatky za upomienky v celkovej výške 90 eur a vyčíslený úrok v celkovej výške 13,04 eur. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa žalobcu predstavuje žalovaná suma prekročenie podľa § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd s poukazom na uvedené mal za to, že pokiaľ žalovaný nečerpал v období, za ktoré vznikala dlžná suma, žiadne finančné prostriedky a dlžnú sumu tvoria výlučne poplatky a úroky, teda nie reálne poskytnuté finančné prostriedky, s ktorými žalovaný nakladal, nemožno v tomto prípade hovoriť o prekročení, ktoré je upravené v zákone o spotrebiteľských úveroch. Prekročenie môže vzniknúť iba dispozíciou spotrebiteľa a banka nemôže vytvárať prekročenie tým, že svoje pohľadávky (ako je napr. poplatok za vedenie účtu príp. iné poplatky) bude kvalifikovať ako prekročenie. V tomto prípade podľa názoru súdu prvej inštancie ide o dlh, ktorý vzniká zo zmluvného vzťahu (zmluvy o účte), ktorá má spotrebiteľský charakter. Z týchto dôvodov súd nepriznal úrok vo výške 13,04 eur vyčíslený za obdobie od 08/2017 do 12/2017 (úrok 0,86 eur v mesiaci 08/2017, úrok 1,83 eur za mesiac 09/2017, úrok 2,81 eur za mesiac 10/2017, úrok 3,57 eur za mesiac 11/2017 a úrok 3,97 eur za mesiac 12/2017), ani požadovaný úrok 17,90 % ročne zo sumy 179,25 eur od 09. 11. 2018 do zaplatenia, pretože úrok predstavuje odplatu za užívanie požičanej sumy. V tomto prípade však neboli žalovanému žiadne finančné prostriedky, s ktorými by reálne disponoval, požičané a nešlo ani o prekročenie, preto žalobcovi nárok na žiadny úrok nevznikol. Súd prvej inštancie tiež nepriznal poplatky za upomienky v celkovej výške 90 eur, ktoré boli účtované vo výpise za mesiac 8/2017 (2 x 15,-eur), za mesiac 9/2017 (2 x 15 eur) a za mesiac 10/2017 (1 x 30 eur). Výška týchto poplatkov však nevyplýva zo zmluvy ani zo žiadnych žalobcom doložených listinných dokladov (vrátane sadzovníka poplatkov), žalobca ich nepreukázal a z týchto dôvodov mu na ne nárok ani nevznikol. Súd preto od žalovanej sumy 179,25 eur odpočítal poplatky za upomienky 90,-eur a vyčíslený úrok 13,04 eur a priznal žalobcovi voči žalovanému sumu 76,21 eur, ku ktorej

súd priznal odo dňa 09. 11. 2018 (ako bolo žiadané v žalobe) do zaplatenia aj úrok z omeškania, pričom jeho výška bola v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o 5 percentuálnych bodov. V prevyšujúcej časti súd výrokom II. rozsudku žalobu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a konštatoval, že žalovanému, ako strane v konaní v prevažnej časti úspešnej, by síce patril nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi podľa pomeru úspechu a neúspechu, avšak žalovanému zo spisu žiadne trovy konania nevyplývajú, preto mu ich súd nepriznal.

2. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v rozsahu, v ktorom bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Odvolateľ s poukazom na ustanovenie § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a s poukazom na bodu 3.1 písm. e) a bod 3.3. písm. a) a b) VOP, ktoré v odvolaní citoval, argumentoval, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z vyššie uvedeného, dotknuté ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Odvolateľ uviedol, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počítá ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1, v zmysle ktorého v súvislosti s úročením prekročenia postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca tvrdí, že žalovaný, ako spotrebiteľ, bol o svojom prekročení a úrokovej sadzbe úročenia informovaný vo VOP a Sadzovníku poplatkov, ktoré žalobca zverejnil na web stránke, a to nielen aktuálne, ale i historické; okrem toho všetky relevantné dokumenty sú dostupné aj na každej pobočke banky, čo je zákonnou povinnosťou banky v zmysle 37 ods. 1 a nasl. zákona c. 483/2001 Z.z. o bankách; žalovaný bol o svojom prekročení na účte informovaný aj výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia. Zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a ich sprístupnením v pobočkách banky, ako aj oznámením formou výpisov z účtu klientovi, je podľa názoru odvolateľa splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolateľ následne citoval bod 1.1, bod 3.3 a bod 3.11 písm. c), g) a h) VOP. Úročenie prekročenia riadnym úrokom vychádza z ustanovenia § 2 písm. f) a § 18 zákona c. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a sadzba úroku platná pre prekročenie vo výške 17.9 % p.a. vyplýva z bodu 4.2 Zmluvy, v spojení s citovanými ustanoveniami VOP. Úročenie prekročenia úrokom

z omeškania vychádza z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca argumentuje, že VOP reflektujú vyššie citované zákonné ustanovenie v bode 3.12 písm. a), b) VOP. Žalobca v súhrne vzhľadom na vyššie uvedené poukázal na skutočnosť, že uplatnený úrok 17,90 % ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Žalobca si daný nárok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Úroková sadzba bola pritom upravená priamo v Zmluve v spojení s príslušnými ustanoveniami VOP, takže zákonná požiadavka podmieňujúca vznik predmetného nároku bola bez akýchkoľvek pochybností splnená. K nároku žalobcu na poplatky žalobca v odvolaní uviedol, že viedol pre žalovaného účet za odplatu, čo vyplýva aj z bodu 1.1. zmluvy o účte. Podľa bodu 5.3 Zmluvy o účte za program služieb bol klient povinný platiť poplatok vo výške podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov. Poplatok bol účtovaný na ľarchu bežného účtu, o čom bol klient informovaný výpisom z účtu. Odvolateľ uviedol, že zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané, zároveň ani zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, pričom žalobca v tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo v sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/OP/sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Žalobca tak tvrdil, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Zväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačke osobne potvrdil svojim podpisom. Žalobca na podporu svojho stanoviska v odvolaní citoval z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/190/2018 z 15. novembra 2018, z rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/241/2018 z 11. 12.2018, z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018, poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 z 23.1.2019, sp. zn. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, žalobca odkázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/130/2017 z 14.5.2018. Na základe vyššie uvedených skutočností podľa názoru odvolateľa dôvod na nepriznanie úrokov a poplatkov nie je daný. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Žalobca si žalobou datovanou dňa 08.11.2018 a doručenou Okresnému súdu Brezno dňa 12.11.2018 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 179,25 eur spolu s 17,90 % úrokom ročne z dlžnej sumy od 09. 11. 2018 do zaplatenia a s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 09. 11. 2018 do zaplatenia. Právny nárok voči žalovanému si žalobca odvodil zo zmluvy uzatvorenej jeho právnym predchodcom Sberbank Slovensko, a.s. Bratislava so žalovaným dňa 11. 12. 2015 o bežnom účte s programom služieb môjÚČETactive2, na základe ktorej viedol právny predchodca žalobcu a neskôr žalobca pre žalovaného účet č. SK79 XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu s možnosťou poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania, čo však žalovaný nevyužil. Žalovaná istina 179,25 eur predstavovala rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na predmetnom bežnom účte žalovaného. Žalobca v žalobe tvrdil, že vzhľadom na porušenie povinností žalovaného došlo na účte k prekročeniu, ktoré sa úročí 17,90 % úrokom ročne z dlžnej sumy od 09. 11. 2018 do zaplatenia, spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 09. 11. 2018 do zaplatenia.

6. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu a viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) sa zameril na skúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku II., ktorým súd žalobu zamietol, pričom z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatnených úrokov vo výške 13,04 eur a v úrokoch 17,90 % ročne zo sumy 179,25 eur od 09.11.2018 do zaplatenia a v časti poplatkov za upomienky v sume 90 eur, ktoré si žalobca účtoval za mesiace 8/2017 (2 x 15 eur), 9/2017 (2 x 15 eur) a 10/2017 (1 x 30 eur). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 383 Civilného sporového poriadku).

7. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd nedôvodnosť časti nároku žalobcu ohľadom uplatnených kapitalizovaných úrokov vo výške 13,04 eur a úrokov 17,90 % ročne zo sumy 179,25 eur od 09.11.2018 do zaplatenia zdôvodnil s poukazom na dikciu zákonného ustanovenia § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd zdôraznil, že vzhľadom na to, že žalovaný nečerpal v období, za ktoré vznikala dlžná suma, žiadne finančné prostriedky a dlžnú sumu tvoria výlučne poplatky a úroky, teda nie reálne poskytnuté finančné prostriedky, s ktorými by žalovaný nakladal, nemožno v tomto prípade hovoriť o prekročení tak, ako sa ho domáhal žalobca a ktorého zákonná definícia je obsiahnutá v zákone o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie potom dôvodil, že v tomto prípade ide o dlh, ktorý vznikol zo zmluvného vzťahu (zmluvy o účte), preto súd nepriznal úrok vo výške 13,04 eur vyčíslený za obdobie od 08/2017 do 12/2017 (úrok 0,86 eur v mesiaci 08/2017, úrok 1,83 eur za mesiac 09/2017, úrok 2,81 eur za mesiac 10/2017, úrok 3,57 eur za mesiac 11/2017 a úrok 3,97 eur za mesiac 12/2017) ani požadovaný úrok 17,90 % ročne zo sumy 179,25 eur od 09. 11. 2018 do zaplatenia, pretože úrok predstavuje odplatu za užívanie požičanej sumy. V tomto prípade však neboli žalovanému požičané žiadne finančné prostriedky, s ktorými by reálne disponoval a nešlo ani o prekročenie, preto žalobcovi nárok na žiadny úrok nevznikol. S takýmto záverom a vysloveným právnym názorom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

8. Podľa ustanovenia § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 11.12.2015, kedy bola zmluva o bežnom účte uzatvorená (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), prekročením zákon chápe automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania,

9. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie spotrebiteľského charakteru posudzovaného zmluvného vzťahu nebolo spochybnené ani zo strany žalobcu. Je možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie pokiaľ konštatoval, že zmluva o zriadení bežného účtu bola uzavretá podľa ustanovenia § 708 ods. 1,2 Obchodného zákonníka a súčasne sa na ňu vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Taktiež je nutné plne prisvedčiť záverom súdu prvej inštancie, ktorý si neosvojil tvrdenie žalobcu, že pokiaľ žalovaný nevyužil možnosť poskytnutia úverového rámca k predmetnému bežnému účtu formou povoleného prečerpania, a dostal sa do debetného stavu na predmetnom bežnom účte, takýto stav nemožno kvalifikovať ako prekročenie a z neho si vyvodzovať určité práva vyplývajúce veriteľovi s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na citovanú zákonnú definíciu pojmu „prekročenie“ tak,

ako ju špecifikuje zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 2 písm. f/ je zrejmé, že prekročenie môže vzniknúť iba za stavu, že veriteľ umožní spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho kreditného zostatku na platobnom účte spotrebiteľa a teda „prekročenie“ môže vzniknúť výlučne len veriteľom umožnenou dispozíciou spotrebiteľa s peňažnými prostriedkami, ktoré mu veriteľ úverovo poskytol na jeho spotrebiteľskom účte. Je možné prisvedčiť záveru súdu, že banka nemôže vytvárať „prekročenie“ tým, že svoje pohľadávky (ako je napr. poplatok za vedenie účtu príp. iné poplatky) bude kvalifikovať ako prekročenie. Takýto debetný zostatok nenapĺňa zákonnú definíciu „prekročenia“ ako ho chápe a pre svoje účely používa zákon o spotrebiteľských úveroch. S debetnou sumou poplatkov a úrokov nemôže spotrebiteľ nakladať a týmito prostriedkami disponovať. Je potom plne možné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že pokiaľ nešlo o úver, prípadne iné peňažné prostriedky, s ktorými by mal možnosť spotrebiteľ disponovať (a ani s nimi nedisponoval), nemožno z týchto finančných prostriedkov tvorených len úrokmi a poplatkami veriteľa zaťažovať spotrebiteľa povinnosťou platiť z nich úroky, pretože úroky sú odplatom za umožnenie dispozície s peňažnými prostriedkami zo strany veriteľa dlžníkovi. O takýto prípad v danej situácii nešlo a preto súd správne zamietol nárok žalobcu v časti uplatnených úrokov kapitalizovaných vo výške 13,04 eur vyčíslených za obdobie od 08/2017 do 12/2017, ako aj úrokov vo výške 17,90 % ročne zo sumy 179,25 eur od 09.11.2018 zo zaplatenia, nakoľko žalobcovi na úroky nevznikol zákonný nárok. Okrem uvedeného odvolací súd už len okrajovo poznamenáva, že výška uplatneného úroku 17,90 % ročne nevyplýva ani zo zmluvy, ani zo všeobecných podmienok žalobcu, ani z rámcovej zmluvy o bežnom účte, pretože pokiaľ sa žalobca odvoláva na bod 4. 2 tejto rámcovej zmluvy, kde síce je upravený ročný úrok vo výške 17,90 % zo zmluvne dojednaných peňažných prostriedkov, avšak odvolací súd zdôrazňuje, že bod 4.2 rámcovej zmluvy aj podľa svojho nadpisu, ale aj podľa obsahu, upravuje „Podmienky povoleného prečerpania“. Sám žalobca v žalobe tvrdil a v priebehu celého konania ani nezmenil svoje stanovisko, že žalovaný nevyužil možnosť poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania a z toho dôvodu sa bod 4. 2 upravujúci podmienky povoleného prečerpania nemôže vzťahovať na konkrétny prípad.

10. Pokiaľ súd nepriznal poplatky za upomienky v celkovej výške 90 eur, ktoré boli žalobcom účtované za mesiac 8/2017 (2 krát 15 eur), za mesiac 9/2017 (2 krát 15 eur) a za mesiac 10/2017 (1 krát 30 eur), taktiež odvolací súd po oboznámení sa s predloženými listinnými dôkazmi žalobcu plne prisvedča záverom súdu prvej inštancie, že výška týchto poplatkov nevyplýva ani zo zmluvy o bežnom účte a uzatvorenej rámcovej zmluvy k bežnému účtu, no ani zo všeobecných ustanovení a všeobecných obchodných podmienok žalobcu, ale ani zo sadzobníka poplatkov právneho predchodcu žalobcu, ktoré žalobca predložil súdu ako listinný dôkaz. Odvolací súd len pre úplnosť konštatuje, že síce v Sadzobníku poplatkov Sberbank Slovensko účinných od 1. 12. 2014 v časti A - pre fyzické osoby - občanov bod 1. Bežné účty - je upravený poplatok za upomienku, konkrétne za 1. upomienku - zaslanú majiteľovi účtu v nepovolenom prečerpaní/prekročení vo výške 10 eur a za 2. upomienku zaslanú majiteľovi účtu v nepovolenom prečerpaní/prekročení vo výške 10 eur, avšak jednak táto výška poplatku za upomienky nekorešponduje s výškou poplatkov za upomienky tak, ako si ich uplatnil žalobca, no predovšetkým, ako je z ich obsahu upraveného v sadzobníku zrejmé, tieto poplatky za upomienky sú upravené výlučne v prípade majiteľov účtu v nepovolenom prečerpaní či prekročení a odvolací súd už vyššie zdôraznil, že ani o jeden z týchto režimov v konkrétnom prípade ohľadom bežného účtu žalovaného nešlo. Pokiaľ si tak žalobca uplatnil voči žalovanému poplatky za upomienky vo výške 15 eur, eventuálne 30 eur, takáto výška poplatku za upomienku nevyplýva zo žiadneho predloženého listinného dôkazu a preto ju súd prvej inštancie správne žalobcovi ako nepreukázanú nepriznal. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno preukázania tvrdených skutočností v sporovom konaní, charakterizovaným zásadou kontradiktórnosti konania, zaťažuje žalobcu (čl. 8 Civilného sporového poriadku).

11. Súd potom dôvodne odpočítal z uplatnenej žalovanej sumy 179, 25 eur časť nároku, ktoré neboli uplatnené v súlade so zákonom a to poplatky za upomienky vo výške 90 eur, vyčíslený úrok 13,04 eur a žalobcovi tak priznal sumu 76,21 eur, pričom nepriznal žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku 17,90 % ročne zo sumy 179,25 eur od 9. 11. 2018 zo zaplatenia, ale len úroky z omeškania v zákonnej výške 5% ročne z tejto sumy od 09.11.2018 do zaplatenia. Odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd v časti žalobe vyhovel, zostáva nedotknutý.

12. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol pokiaľ výrokom II. odvolaním napadnutého rozsudku v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých

relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku. rozsudku súdu prvej inštancie a teda konštatovanie v prevažnej časti procesného úspechu žalovaného, ktorému by inak náležala náhrada trov konania, je potom vecne správny aj závislý výrok III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi len z dôvodu, že mu žiadne trovy v konaní nevznikli (žalovaný bol v spore pasívny).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko mu celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).